

ЛЕГЕНДА ПРО ПОХОДЖЕННЯ ОДНОГО ПРИВІТІВСЬКОГО ПРІЗВИЩА

◆ РОДОВІД

Все те, що відбувалось колись у давнину, мене дуже цікавить. Це - легенди, казки, пісні і просто розповіді старих людей. Та саме найцікавішим є те, що пов'язане зі своєю родиною, сім'єю: звідки ти пішов, з якого діда-прадіда, хто були твої пращури, чим займалися.

Моя мудра бабуся Федора Данилівна Хомич, рідна сестра мого діда Іллі, розповідала не одну легенду про свою рідну Привітівку та походження родового прізвища Зеленковських.

Отож, спочатку про те, звідки пішла назва села Привітівка. Одна з легенд говорить, що колись одна багата пані їхала до великого міста і, щоб зменшити на день-два свій шлях, вона поїхала через ліси, болота звичайною дорогою. Навіть у наш час дороги, що пролягають біля боліт, є грузькими, піщаними, глинистими, а після дощу по деяких з них неможливо проїхати. На зауваження слуг, пані не зважила, що дороги по цьому шляху погані. Та невдовзі пошкодувала, бо карета потрапила у таку багнюку, що їй довелося не тільки вийти з карети, а й по коліна вступити у воду. Тоді пані відправила слуг до найближчого поселення шукати людей на підмогу. Підмога з'явилася швидко, люди допомогли пані вибратися з тих болотистих місць і влаштувати її на нічліг, нагодувати і обігріти. Тому вона, коли їм дякувала, то сказала: «Я ніколи в своєму житті не бачила таких привітних людей. І це поселення та це

місце хай називається Привітівкою, де живуть такі чемні та дружні люди».

Що ж до походження мого родового прізвища, то є декілька легенд, які з'явилися дуже давно. Однією з легенд, розповідала бабуся Федора, є те, що колись два рідні брати-поляки Зеленковські, які були дуже багатими, але безземельними, поїхали на чужину, шукати кращої долі. Їздили і були у багатьох краях, та ніде їм не сподобалися ні місця, ні землі. Тож, вирішили шляхтичі повертатися до отчої землі. Ніч застала братів-поляків у дорозі, тому й заночували подорожні біля якогось урочища, де була вода. Та коли вранці встали, то не повірили своїм очам: яка навколо була краса-річка, ліс, зелена галява- і звідусіль чувся пташиний спів. Це місце зачарувало їх і вони поїхали далі шукати людські оселі, щоб купити собі землі і назавжди залишитися в цьому чарівному краї.

Отак і з'явилося, за однією з легенд, у Привітівці прізвище з польським корінням. Роки йшли за роками, прізвище трохи змінилося з польської мови на українську. Отож, із Зеленковского стало Зеленковським. Хоча те все суті не змінює. Коли я буду дорослим, то обов'язково хочу дослідити більш глибоко про походження свого прізвища - його коріння, історію із запитами в архіви України та Польщі.

**Влад Зеленковський, учень
Зарічненського НВК**